

Matthew Costello en
Neil Richards

Een mysterieuze inbraak

Vertaald door Peter de Rijk

DE FONTEIN

1. Het feest is voorbij

Claire Goodman keek naar haar man Terry en wenste dat ze hem even onder tafel kon aanstoten.

Ze waren op een heerlijk diner bij de Edwards thuis, en nu had hij zijn mouwen opgerold en zat met zijn ellebogen op tafel!

Ellebogen op tafel!

Ze had tegen hem gezegd dat hij beslist een stropdas moest dragen, dit was tenslotte niet zomaar een etentje maar een echt feestelijk diner!

En dus had hij toch maar die stropdas omgedaan. Maar hij had de knoop losgemaakt zodra ze voor het diner aan tafel waren gegaan, en nu zag hij eruit alsof hij in de kroeg met zijn kameraden bier zat te drinken.

Claire wilde per se een goede indruk maken.

Ze waren pas een jaar geleden naar Cherringham verhuisd, toen Terry, die dealer in luxe auto's was, zijn bedrijf van West-Londen naar een locatie vlak buiten het dorp verhuisde.

Claire had zich op een hele reeks dorpsactiviteiten gestort. Ze had het gevoel dat ze eindelijk haar plek had gevonden.

Helaas was ze hier gearriveerd met een echtgenoot die, hoewel hij financieel zonder meer succesvol was, niet beseftte dat ze zich hier in de Cotswolds bevonden. Een gebied waar beschaafder gedrag op prijs werd gesteld. Een gebied vol natuurlijke schoonheid.

En op stand, meende ze.

Ze was opgegroeid in Oost-Londen, in een torenflat uit de jaren zestig, waar ze vertrokken was zodra dat kon. Hun prachtige huis in de nieuwe, dure woonwijk vlak buiten het dorp, met uitzicht op de rivier, leek rechtstreeks afkomstig uit een exclusief woonmagazine.

Ze keek de tafel rond om ieders reactie op Terry te peilen – zoals gewoonlijk zat hij over van alles en nog wat te orakelen.

De predikant, dominee Hewitt, knikte.

Zijn lieve, verlegen vrouw Emily zat nog steeds met haar pudding te spelen.

Will Goodchild – de dorpshistoricus – dat was nou echt een man naar wie je gefascineerd kon luisteren – wreef over zijn wang.

Ik wed dat hij denkt... hoopt dat die man eindelijk zijn mond houdt!

En Roger Reed, het hoofd van de Oratorio Society en regisseur van het komende operaconcert. Roger leek vastbesloten zijn wijnglas minstens halfvol te houden.

Nogal een drinkebroer.

En Helen en Michael Edwards. Ze waren de perfecte gastvrouw en gastheer geweest. Het diner was werkelijk fantastisch geweest, Cornish game hens – piepkuikens – met een verrukkelijke rozemarijnsaus. De witte wijn paste er perfect bij, verfrissend en lekker. En de pudding – een romige citroensorbet die Helen naar eigen zeggen zelf had gemaakt (met wat hulp van een tv-kok!) – was absoluut overheerlijk.

‘Wat denkt u, dominee?’ vroeg Terry.

‘Hm?’ antwoordde de dominee.

‘Ik bedoel die Europa-onzin. Blijven? Vertrekken? Of geen van beide! Ik zie niet in dat de eurozone profijtelijk is voor mijn bedrijf. Al die bureaucratie.’ Dan een bulderende lach, enorm... lomp. ‘Niet dat het me omzet kost. Als je luxe auto’s moet verkopen, is er geen betere plek dan hier in de Cotswolds.’

Dominee Hewitt glimlachte. Zijn ogen dwaalden af naar Claire, alsof hij wilde aangeven dat hij haar ongemak begreep. 'Ik denk, Terry... dat de kiezers daarover moeten beslissen. Ja, toch?'

Daar moest haar echtgenoot weer luid om lachen. 'Dus God heeft u niet zijn gedachten ingefluisterd over de mogelijke uitslag?'

De dominee glimlachte weer.

Wat een zachtaardige, vriendelijke man.

Het was duidelijk dat hij dwazen en dinergasten met charmante zelfverzekerdheid tegenspel kon bieden.

Michael stond op, alsof hij al dat geklets over politiek wilde afkappen. 'Kom, ik heb een behoorlijk goede port om te proeven.'

Michael schonk de port langzaam in sierlijke kristallen glazen, waarin het flikkerende licht van de kaarsen op tafel weerkaatst werd.

Hij bracht een toast uit. 'Op de vrienden!'

De port was uitstekend, soepel en fluweelzacht. Maar ze zag dat Terry zijn glas achteroversloeg alsof het een shot Bells-whisky was!

Michael schonk snel nog een glas voor hem in, al genoten alle anderen nog van hun glas.

Helen draaide zich naar dominee Hewitt en zijn vrouw toe. 'En dominee, Emily... Heb je al gehoord wat voor grootse plannen we hebben voor ons winterconcert?'

Claire straalde.

Zo had ze Helen ontmoet; ze waren bevriend geraakt dankzij hun gedeelde liefde voor zang en opera. Eindelijk had ze iemand met wie ze over die passies kon praten!

'Nee, Roger hier is heel geheimzinnig geweest over plannen.'

Helen keek Claire strak aan.

'Voor de draad ermee!' riep Roger. 'We zijn echt dólenthousiast. Het thema dit jaar is Verdi's heldinnen...'

Helen vervolgde: ‘En zowel Claire als ik zal die avond soleren.’

‘Reuze benieuwd,’ zei Terry, alsof hij trots was op zijn onbeleefdheid.

Claire kwam snel tussenbeide. ‘Helen zingt “Sempre Libera” uit La Traviata en ikzelf het “Wilgenlied”...’

‘Uit Otello,’ zei Will Goodchild. ‘Geweldig! Misschien wel mijn favoriet van de hele Verdi-canon.’

‘Half geënceneerd, natuurlijk,’ zei Roger Reed. ‘Naast de prachtige liederen moet er natuurlijk ook wel enig drama zijn.’

‘En het koor zal er een flinke klus aan hebben,’ zei Claire. ‘Ze doen alles, van “Va Pensiero” uit Nabucco tot...’

Op dat moment hief Terry zijn armen op, met opgestroopte mouwen, en hij keek op zijn gouden Rolex. ‘Jeetje zeg, is het al zo laat? We kunnen maar beter aftaaien, Claire. Bij het krieken van de dag verwacht ik een levering.’ Hij stond pardoes op. ‘Geen rust voor de zondaars, hè, dominee?’

Dat betekende het einde voor het hele gesprekje over opera en het komende concert.

Hij probeerde tenminste niet om het onderwerp op dat vreselijke voetbal te brengen, dacht Claire.

Konden zij en Terry nog meer van elkaar verschillen? vroeg ze zich af. Toch had ze ondanks alles van de avond genoten; ze vond het heerlijk om deel uit te maken van het dorpsleven en vriendschappelijk met al deze nieuwe mensen om te gaan.

Zodra Terry opstond en zijn blazer van de rugleuning van zijn eetkamerstoel trok, volgde Claire zijn voorbeeld.

‘Nog een fijne avond,’ zei ze. ‘Helen, het was geweldig. Wat een heerlijke maaltijd.’

Helen glimlachte terug.

Claire meende wat ze zei. De tijd dat ze haar plezier in het leven door Terry’s gedrag liet verpesten was allang voorbij.

Nu hoefde ze alleen nog maar de autorit naar huis te doorstaan.

2. Zoals het klokje thuis tikt...

‘Een beetje stijve lui,’ zei Terry. ‘Maar de wijn... Die was beslist goed.’

‘Gewoon mensen met verschillende interesses, Terry.’ Ze keek hem aan terwijl ze op de terugweg waren naar huis, niet meer dan anderhalve kilometer stroomafwaarts van de Edwards.

‘Opera? Engelse geschiedenis dan? Religie, godbetert?’ Vanaf de chauffeursstoel wierp hij een blik naar haar. ‘Niet bepaald een avondje om eens lekker te lachen.’

Het leek Claire verstandiger om niet te reageren.

Zij en haar man leefden tegenwoordig in verschillende werelden.

En dat vond ze prima.

Hij hoeft niets over mijn leven te weten, dacht ze.

En ik ook niet over dat van hem.

Het enige onderwerp waarin ze elkaar wél konden vinden, betrof hun zoon Oliver. De jongen studeerde momenteel in Oxford, waar hij altijd geld te kort leek te komen en altijd problemen had met zijn huisgenoten.

En als hij thuiskwam?

Tja, dan leek Terry zich liever uit de voeten te maken dan zich te bekommeren om hun zoon, die zijn bezoeken voornamelijk besteedde aan televisiekijken, rondhangen met vrienden en lawaaiige videogames spelen op het grote scherm.

Claire probeerde ook niet te veel thuis te zijn tijdens die vrije weken.

Hoe was het hem ooit gelukt in Oxford een plek te bemachtigen? vroeg Claire zich vaak af. Had Terry daar misschien iets mee van doen...? Je kon je toch zeker niet inkopen op een universiteit als Oxford? Moeilijk te zeggen met Terry.

‘Geld regeert de wereld, pop,’ zei hij altijd toen ze net getrouwd waren.

Pop.

Gelukkig noemde hij haar nu niet meer zo.

Ze keek weer naar haar man.

Terry had gedronken, maar hij leek alert achter het stuur van de grote Porsche Cayenne en hij minderde vaart toen ze Coutts Lane naderden, de weg die naar de rivier omlaag voerde, waar hun huis het laatste – en het grootste – van het rijtje nieuwbouwhuizen was. Blinkend nieuw en modern, maar dat was nu eenmaal Terry’s smaak. Ze had liever een echte Cotswolds-cottage gehad, opgetrokken uit honinggele natuursteen en vol ouderwetse bloemen.

Maar goed, met de ligging was niets mis, vlak aan de rivier.

Het huis lag wat verder van de weg dan de andere, verborgen achter een bosschage aan de voorkant en hoog struikgewas aan weerszijden. Een prettig gevoel van privacy.

Fijn om nu in hun reusachtige bed te kruipen en nog wat te lezen.

Daar leek Terry evenmin van zins enig initiatief te tonen.

En dat vond ze ook prima.

Met een scherpe bocht arriveerden ze bij het korte grindpad naar hun huis.

Claire zag meteen dat er iets heel erg mis was.

Hard remmend parkeerde Terry de 4WD vlak voor de portiektrap aan de voorzijde.

‘Wel verdomme!’ riep hij, en hij opende het portier aan zijn kant en stormde naar buiten.

De voordeur stond open!

Ze hadden een lamp in het portiek laten branden, en ook een in de hal. Maar nu was overal in huis het licht aan; het leek wel alsof het hele pand voor een bezichtiging geopend was.

Claire liep snel achter haar man aan. ‘Terry, wat is er gebeurd?’

Hij was bij de ingang blijven staan.

En zij dacht wat hij ook dacht, vermoedde ze. Degene die hier verantwoordelijk voor was... was misschien nog binnen.

Hij draaide zich naar haar toe.

Zijn toon, zijn blik... Bijna beschuldigend. ‘Het lijkt erop dat er is ingebroken, Claire.’

‘Maar het alarmsysteem dan? Hoe kon...’

Maar ze had geen gehoor meer, want Terry was met gebalde vuisten het huis al in gebeend.

Claire meende dat ze geen andere keuze had dan hem te volgen. En dus volgde ze hem.

Terry ging als eerste de woonkamer binnen.

Ze keek naar de omgevallen stoelen, prijzig meubilair uit de ‘klassieke’ lijn van Harrods, dat echt achttiende-eeuws moest lijken maar in feite gloednieuw was. En van de bank met klauwpoten, die bij de stoelen pasten, waren de kussens losgetrokken en door de kamer gegooid. De foto’s op de schoorsteenmantels, trouwfoto’s, Oliver als baby, en dan andere mijlpalen... Zijn tussenjaar in Thailand met vrienden, foto’s van de verhuizing naar zijn kamer in Oxford.

Alles was op de grond gekwakt.

Waarom? dacht ze. Waarom zou iemand dat doen?

‘De tv staat er godzijdank nog! Die hebben ze tenminste niet meegenomen.’

Terry draaide zich om en liep naar een kleine studeerkamer, die ook dienstdeed als zijn thuishok. ‘Wel verdomme!’ riep hij.

‘Wat is er?’

Hij draaide zich weer naar haar toe. ‘Ja hoor, mijn Mac-Book! Verdwenen! Kijk maar snel of de jouwe er nog is.’

Claire knikte en liep naar de keuken. Een kamertje aan de zijkant was in gebruik als kantoortje, dat ze als haar eigen stekkie beschouwde. Een plek om e-mails te schrijven, online te winkelen, van alles – zonder het lawaai uit de luidsprekers van de enorme tv, al dat geschreeuw van die voetbalfans. Dit was haar honk.

En gelukkig lag haar MacBook – wel een kleinere dan die van Terry – er nog.

Terry kwam naast haar staan. ‘Die hebben ze zeker niet gezien,’ zei hij. ‘Al snap ik niet hoe dat verdomme zou kunnen.’

‘Alsjeblieft, Terry. Let op je taalgebruik.’

‘Er is een inbreker in huis geweest en dan nog kun jij alleen maar doorzeuren over mijn “taalgebruik”?’

Ze zag dat hij zijn hoofd schudde.

‘Wat een idioot!’ En met die woorden wendde hij zich van haar af.

‘Waar ga je heen?’ vroeg ze, terwijl hij langs haar heen beende.

‘Naar boven. Kijken wat ze nog meer hebben gejat; wat die klootzakken nog meer hebben vernield.’

En Claire – die zich precies hetzelfde afvroeg – haastte zich ook meteen naar boven.

In de echtelijke slaapkamer was de matras van de bedbodem gerukt. De bedbodem zelf was omgekeerd, alsof iemand onder het bed had gekeken, of zelfs in de bedbodem.

Claire nam daar notitie van, maar liep snel verder naar haar ladekast. Ze opende de bovenste rechterlade, waarin haar afgesloten juwelenkistje lag. Ze opende het.

‘Mijn sieraden, Terry. Ze zijn weg.’

Claire had niet veel dure sieraden. Ze hield simpelweg niet van opzichtige zaken, zoals Terry met zijn Porsche.

Maar ze bezat wel een gouden halsketting met ingelegde diamanten. Evenals oorbellen van goud en zilver en een verzameling kostbare ringen en broches. Stuk voor stuk sieraden van hoge kwaliteit, alleen niet veel. Een groot deel ervan bestond uit verplichte cadeautjes van Terry die – naar haar idee – geen enkele verbeelding toonde als er een mijlpaal gevierd moest worden.

‘Weg, hm?’ zei hij. Hij draaide zich om en liep naar hun grote inloopkast, die de hele lengte van een wand in beslag nam.

Daar is ook van alles te vinden, dacht ze.

Ze liet de lade van de kast open en volgde haar man.

‘Het lijkt erop dat ze mijn geweer hebben laten liggen,’ zei hij bij de ingang van de inloopkast. ‘Misschien hebben ze het niet gezien, misschien hadden ze haast.’

Ze zag dat hij een sleutel uit zijn zak haalde om de grijze wapenkast te ontgrendelen die op een stalen frame aan de achterkant van de kast was gemonteerd.

Hij klapte de deur van de wapenkast open.

Ze kon het geweer zien liggen, met het glanzende hout en metalen krulwerk. Prachtig, als het werk van een Indiase zilversmid.

Maar ze gruwde van het geweer. En ze gruwde ervan dat Terry het hier in de kledingkast bewaarde.

Maar het lag er tenminste nog. De ene helft van de kast was ingeruimd met zijn saaie collectie grijze en bruine broeken, felgekleurde overhemden, diverse schoenen, bruin, zwart, allemaal keurig gepoetst. Er leek niets aan veranderd. Misschien waren de inbrekers hier niet binnen geweest...

Claire draaide zich naar haar kant van de kast en schoof de deuren weg.

Langzaam.

Het was een ontzettend vreemde ervaring om hun huis op deze manier te zien.

En dan te bedenken dat iemand hier bezig was geweest

terwijl zij wijn zaten te drinken en van Helens heerlijke maaltijd genoten.

Terry draaide zich om en liep de trap weer af. Ze wachtte tot ze hem in de keuken hoorde bonken en rammelen voordat ze zich omdraaide om de andere kant van de kast te inspecteren.

Het kostte Alan Rivers maar een paar minuten om naar hun huis te rijden.

Claire mocht hem graag, hoewel ze wel eens gemopperd had dat hij niet bepaald de slimste politieman ter wereld was.

Toch leek hij best aardig. Zijn blik was gepast bezorgd. Hij had een schrijfblok gepakt om te noteren wat ze hadden gezien toen ze thuiskwamen.

‘En u hebt niet gekeken of er nog meer gestolen is? Hebt u een inventarisatie gemaakt?’

Terry antwoordde voor hen beiden. ‘Nee. Ik bedoel, we hebben genoeg gezien. Ik meende dat u meteen aan de slag zou gaan met deze zaak.’

Alan knikte. ‘Computer. Sieraden. Maar ze hebben uw laptop niet meegenomen, hè, mevrouw Goodman?’

Ze knikte.

‘En waardevol zilverwerk?’

‘Dat heb ik niet gecontroleerd,’ zei ze zachtjes.

‘Juist. We hebben een zo volledig mogelijke lijst nodig. Uw verzekering trouwens ook. U hebt toch een inboedelverzekering, neem ik aan?’

‘Uiteraard hebben we die!’ zei Terry.

Terry kennende, ging Claire ervan uit dat er op de lijst die hij had opgesteld vast een niet gering aantal niet-bestaande voorwerpen zou staan.

‘Maar Alan, hoe hebben ze dan kunnen inbreken zonder dat mijn alarm is afgegaan?’

De politieagent antwoordde niet meteen. In plaats daarvan liep hij naar de voordeur.

Hij opende het toetsenpaneeltje aan de linkerkant, van buitenaf gezien. ‘Dat werkt met een code, toch?’

‘Jazeker.’

Weer een knikje van Alan. ‘En jullie twee... Zijn jullie de enigen die die code kennen?’

‘Ja. Of eigenlijk, nee,’ zei Terry. ‘Onze zoon Olli – Oliver. Hij kent die natuurlijk ook. En de werklui die het systeem hebben geïnstalleerd. Denk je dat die de code kunnen hebben?’

Alan draaide zich weg van het paneel.

‘Niet als je je eigen geheime code instelt, nadat het alarm geïnstalleerd is. Dat moet je natuurlijk altijd doen.’

‘Maar hoe is de inbreker dan te werk gegaan?’

Terry is misschien van streek, dacht Claire. Maar ze kon gemakkelijk bedenken wat Alan Rivers ging zeggen.

‘Iemand is het huis binnengedrongen door een deur of raam te forceren. Dat zullen we ook moeten onderzoeken. Dan heeft de inbreker even de tijd voordat het alarm afgaat en de melding naar het bewakingsbedrijf gaat... En dan naar ons.’

‘Niet meer dan dertig seconden,’ zei Terry.

‘Behoorlijk lang,’ zei Alan terwijl hij een stap naar hen toe deed.

‘Nou,’ grijnsde Terry, ‘als ik op stap ben geweest met mijn vrienden en een paar biertjes heb gedronken, wil ik wel de tijd hebben om het niet te verknallen.’

Alan draaide zich om en keek Claire recht aan.

‘Als uw man een avondje uit is,’ zei Alan tegen haar, ‘gaat u dan zelf alvast naar bed? En sluit u het huis af als meneer Goodman niet thuis is? Staat het alarm dan aan?’

Claire knikte. ‘Ik zou me onveilig voelen als ik dat niet deed,’ zei ze, ‘we wonen hier nogal geïsoleerd. En het is Terry altijd gelukt om de code in te toetsen.’

Alan leek daarover na te denken.

Terry drong aan. ‘En, wat denk je? Waar begint je onderzoek?’

‘Dat is al begonnen... Hoewel de inbreker je geweer heeft laten liggen, en zelfs de tv en de andere computer niet heeft meegenomen. Het komt allemaal erg amateuristisch op me over. Overhaast.’

‘En dat alle stoelen omgegooid zijn, alsof hij in grote haast door het huis is gelopen.’

Alan knikte. ‘Het is verwarrend. Ik zal alles onderzoeken, de deursloten, het alarm. Maar ik moet eerlijk tegen u zijn. Veel inbraken – zelfs die in Cherringham, en dat zijn er maar weinig – blijven onopgelost. De gedupeerden herstellen zich, claimen de schade bij de verzekering en regelen betere beveiliging.’

‘Ik vermoord de hufter die dit heeft geflikt.’

Daar heb je hem weer, dacht Claire. Altijd weer die grove taal.

‘Ik hoop het niet, meneer Goodman. Dat zou een goede manier zijn om het allemaal nog veel erger te maken. Laat me gewoon mijn werk doen, meneer.’

Terry knikte.

‘Het beste is om nu alles af te sluiten. En o ja, wijzig die code. En ik zal u op de hoogte houden van het onderzoek.’

Claire zag haar man knikken.

De politieman draaide zich om en wilde weglopen, maar hij bedacht zich.

‘Ik moet u nog wel iets vertellen. Als het alarm werkte – wat betekent dat iemand de code wist – nou, dat... Ik weet het niet...’ Hij zweeg en zei alleen nog maar: ‘Goedenavond.’

Claire keek de politieman die het huis uitliep na.

Haar prachtige huis dat nu kil en geschonden aanvoelde.

En zodra Alan de trap afliep naar zijn surveillancewagen, sloot Terry de deur.

3. Een geheim

Sarah rende het gebouw uit en spoedde zich naar Jacks Sprite, waarvan hij... de kap had geopend!

‘Sorry,’ zei ze, terwijl ze het portier opende en instapte. ‘Ik moest Grace nog voorbereiden op een telefonische vergadering over een nieuw account.’

Jack startte de motor. Een gebrom dat er altijd weer op wees dat deze kleine sportwagen geen doorsnee auto was om boodschappen mee te doen en kinderen naar school en voetbalwedstrijden te brengen. Hij manoeuvreerde de auto in zijn achteruit van de parkeerplaats weg. In dit jaargetij, zonder alle toeristen, was er altijd plek in het centrum van Cherringham.

‘Is Grace er klaar voor?’

‘Absoluut,’ antwoordde Sarah. ‘Nou, eerlijk gezegd is ze wel een beetje nerveus, maar het bedrijf kan alleen groeien als ze dergelijke opdrachten zelfstandig uitvoert.’

‘Is het een test?’

‘Meer een soort praktijkoefening. Wie weet is zij beter in netwerken en sociale vaardigheden dan ik.’

‘Dat betwijfel ik,’ zei Jack glimlachend.

Hij reed de hoofdweg op die uit het dorp voerde, langs The Ploughman en de tolbrug.

‘Zeg Jack, kan de kap omlaag? Het is bijna winter.’

‘Het sleutelwoord is hier “bijna”. Ik mag in deze tijd van het jaar graag zo lang mogelijk in de openlucht rondtoeren.’

Hij houdt van deze auto, dacht ze.

Jack was een man die een heel leven in New York had doorgebracht en vervolgens een heleboel was kwijtgeraakt.

Wat fijn dat hij zoveel plezier beleefde aan dat stuiterende sportwagentje.

Nadat ze de brugtol hadden betaald, draaide hij zich naar haar om. 'Ik ben dus heel blij dat we voor de lunch bij je moeder zijn uitgenodigd. Maar heb je enig idee waar het over gaat?'

Sarah tastte daarover in het duister.

'Nee. Ze wilde alleen graag dat we langskwamen. Lunch en zo, maar ze had ook iets "te bespreken".'

'Het lijkt erop dat moeder en dochter allebei van mysteries houden...'

Ze draaide zich naar hem toe. 'Eerlijk gezegd is dat heel ongebruikelijk. Mijn moeder heeft het hart meestal op de tong. Dit – nou ja, dit past helemaal niet bij haar.'

'Dan gaat het interessant worden.'

'Ja, dat denk ik zeker. Maar Jack... Brr.'

'Te veel wind?'

Ze lachte. 'Dat kun je wel zeggen, ja.'

Hij grijnsde. 'Oké, oké. Op de terugweg gaat de kap weer omhoog.'

'Je bent geweldig.'

'Ik doe alles voor mijn partner in crime.'

En nu Sarah die woorden hoorde, had ze het gevoel dat er niets heerlijker was dan zo ontspannen rond te rijden, met de kap open en zo'n goede vriend naast je.

Sarahs moeder Helen leidde hen naar de zitkamer, waar een dienblad met sandwiches en theekopjes klaarstond. Er klonk muziek. Opera.

'Helen, La Traviata. Callas als Violetta?'

'Jack! Jij bent een ware operakenner.'

'Fantastische stem – en actrice. Ik had haar graag ooit live gezien.'

Op aanraden van Jack had Sarah het gewaagd vaker naar opera te luisteren. Ze erkende zeker de kracht ervan, de overweldigende dramatiek van de muziek, de verhalen.

Ze hadden erover gesproken om een voorstelling in het Royal Opera House in Covent Garden bij te wonen zodra de absurde werkdruk wat verminderd was.

‘Ga toch zitten...’

‘Mam, kan ik helpen?’

Helen schudde haar hoofd.

Er viel Sarah iets op. Ondanks de prachtige muziek die de kamer vulde en de klaaglijke klanken van Callas die rond het orkest leken te zweven, leek haar moeder... Wat? Afwezig? Geagiteerd?

Er was iets aan de hand, en dat stelde Sarah helemaal niet gerust.

‘Nee, ik moet alleen de thee halen. Dat staat allemaal klaar. Een lekkere lunch voor jullie.’

Jack was al gaan zitten en liet zich door de muziek meevoeren.

Ze vroeg zich af of hij kon zien dat haar iets opviel aan haar moeder. Ze vermoedde van wel.

Maar Jack stond bekend om zijn geduld.

Ze nam plaats aan de overkant van de tafel met sandwiches en het beste theeservies van haar moeder.

En natuurlijk moesten ze wachten tot die eerste slok. De vaste ceremonie moest absoluut worden nageleefd.

Sarah probeerde niet al te bezorgd te zijn.

Helen zei: ‘Jack, heb je gezien dat ik bagels heb gehaald? Je bent tenslotte een New Yorker. Ik weet dat je er dol op bent.’

Sarah keek naar Jack, die een van de luchtige donuts van het blad pakte en erin hapte. ‘Helen, reken maar van yes. Heel attent!’

Maar Sarah wist dat Jack van mening was dat de plaatselijke variant van de roemruchte New Yorkse bagel welis-

waar fysiek op een bagel leek, maar daar qua smaak lang niet aan kon tippen. En hij kon het weten!

Natuurlijk zou hij de hoffelijkheid zelve zijn tegen haar moeder.

De broodjes ei met tuinkers daarentegen waren werkelijk heerlijk. Geen doorsnee eiermayonaise... Zat er chutney in? Augurk? Ik moet dat recept hebben, dacht Sarah.

En nog steeds hadden ze met geen woord gesproken over de aanleiding voor deze lunch.

Uiteindelijk zette haar moeder haar theekopje en bord met een half verorberde boterham neer. Ze keek hen allebei aan.

‘Goed, de reden dat ik jullie twee hier gevraagd heb... Ik heb dus een vriendin. Claire Goodman. En bij haar en haar man is ’s avonds ingebroken. In hun huis, eergisteren...’

‘Is Alan ermee bezig?’ vroeg Jack.

Helen knikte. ‘Ja. Hij heeft met ze gepraat, is daar in huis geweest. Hij heeft vast en zeker alles gedaan wat de politie zou moeten doen.’

‘Wonen ze in Cherringham?’ vroeg Jack.

‘In Planter’s Croft,’ zei Helen. ‘Je kent toch dat wijkje verderop langs de rivier?’

Sarah kende de huizen. Twee voetbalvelden groot, een prachtlocatie waar onlangs vier ‘exclusieve’ huizen waren gebouwd in een soort park.

‘Dan heb je best wat centjes,’ zei Sarah.

‘Ik heb de huizen vanaf de rivier gezien,’ zei Jack. ‘Een paar miljoen per stuk, nietwaar?’

‘Wel meer,’ zei Sarah, terwijl ze wachtte tot haar moeder verder zou gaan. Sarah had geen idee welke richting dit gesprek opging.

Haar moeder leek er tot nu toe de voorkeur aan te geven om vooral niet over de bezigheden van Jack en haar te spreken, behalve een sporadisch, ietwat nerveus: ‘Je zult toch wel voorzichtig zijn, Sarah?’

‘Nou, Helen,’ zei Jack. ‘Ik denk dat Alan zeker zijn uiterste best zal doen.’

Helen knikte eerst, maar keek meteen weg.

Ze richtte zich weer tot Jack... ‘Dat is het hem nou juist. Hij kán het namelijk niet oplossen. Omdat – nou ja, hij wéét niet alles.’

Sarah zag dat Jack haar met opgetrokken wenkbrauwen een blik toewierp. Dit tête-à-tête bij broodjes eiermayonaise bleek ook voor hem interessant te zijn.

‘En waarom dan, mam?’ vroeg Sarah uiteindelijk.

Vervolgens onthulde Helen het geheim dat alleen zij kende.

Het verslag van haar moeder begon met het etentje – haar nieuwe vriendin in de Oratorio Society en haar nogal onbehouden echtgenoot. Het tweetal was vertrokken en had bij aankomst thuis geconstateerd dat er was ingebroken.

Jack vroeg wat er was meegenomen.

‘Dat is het hem juist, Jack. De inbrekers hadden een paar spullen meegenomen. Een computer, Claires sieraden. Ze hadden de grote tv’s en het zilverwerk laten liggen, maar wel een enorme puinhoop aangericht.’

‘Daar zal Alan van in de war geweest zijn,’ merkte Jack op.

‘O, dat geloof ik graag. Maar zie je, het was een enorme bende – kussens waren uit stoelen getrokken, de matras lag naast het bed, en de kledingkast... Kleren op de grond gegooid, planken leeggehaald. Alsof ze naar iets op zoek waren geweest.’

Sarah stelde vast dat haar moeder wat tijd nodig had om ter zake te komen. Maar toch leken ze eindelijk tot de kern van de zaak te komen.

‘Nou, Claire vertelde me dus dat ze beslist op zoek waren naar iets anders.’

‘Hm,’ zei Jack.

‘Ja. Iets anders dat ze uiteindelijk... vonden.’

‘En wat was dat, mam?’ vroeg Sarah.

‘Nou, het ging om haar ontsnappingspotje! Bijna 20.000 pond, en dat was allemaal weg!’

‘Wacht even,’ zei Jack grijnzend. ‘Ik ben bang dat je me in de war hebt gebracht. “Ontsnappingspotje”?’

Voor Sarah was het geen onbekende term. Het was iets waar zelfs sommige van haar vriendinnen over spraken. Dus legde ze Jack uit wat dat precies was.

‘Misschien is het iets Brits, Jack. Maar vrouwen krijgen van hun moeders vaak de goede raad om wat geld apart te houden naarmate de jaren in een huwelijk verstrijken. Spaar het op en verberg het. Als het tij dan keert, hebben ze in plaats van niets... toch wat geld om als het ware te “ontsnappen”. Om ervandoor te gaan. Een zekere onafhankelijkheid.’

‘En dat allemaal in het grootste geheim?’ vroeg Jack aan Helen.

‘Absoluut. Ik bedoel, welke echtgenoot zou willen dat zijn vrouw geld oppotter en dat verborg voor de onfortuinlijke dag waarop ze het huwelijk simpelweg moest ontvluchten? Ik betreur het dat ik nooit met Sarah hier over dat idee heb gesproken.’

Sarah knikte.

Toen haar huwelijk spaak liep omdat haar man vreemdging, had ze inderdaad geen cent te makken. Gelukkig waren haar ouders bereid om te helpen, tenminste tot ze weer op eigen benen kon staan en in haar onderhoud kon voorzien.

‘Wacht even,’ zei Jack. ‘Ik denk dat ik het probleem zie. De inbrekers zijn binnengedrongen en hebben het geld gevonden, maar Claire Goodman heeft dat niet aan Alan verteld?’

‘Precies. Maar hoe kon ze dat ook? Als ze het Alan zou vertellen, moest hij er met haar man over praten. Dan zou hij het weten. Dat zou gewoon verschrikkelijk zijn. En nu heeft ze helemaal geen geld meer.’

‘Mam, nu begin ik te snappen waar je naartoe wilt...’

Helen hield haar hoofd schuin, alsof het helemaal niet zo duidelijk was. ‘O ja? Ik heb er echt over getwijfeld om jullie hier te laten komen. Ik heb het natuurlijk met Michael besproken. En met Claire. Zij voelde er niet veel voor. Maar ik zei dat ze jullie... Sarah, Jack... Nou ja, dat ze haar leven zelfs aan jullie kon toevertrouwen.’

‘En haar geheim...’ zei Jack.

Helen knikte. Ze boog zich naar voren. ‘Kunnen jullie de zaak onderzoeken? Ik heb natuurlijk ook gehoord dat jullie al een hoop mensen in het dorp geweldig geholpen hebben. Jullie twee zijn niets minder dan Miss Marple en Hercule Poirot.’

Daar moest Jack om lachen. ‘Ik had nooit kunnen denken dat ik ooit nog eens aan dat cliché zou beantwoorden.’

‘Ik ook niet,’ zei Sarah. ‘Miss Marple? Bedankt, mam.’

‘O, kom op, lieverd,’ zei Helen. ‘Je weet wat ik bedoel...’

Sarah keek Jack aan. Zou hij hierin geïnteresseerd zijn? Het kon tenslotte een netelige zaak worden. Een mogelijk wankel huwelijk, en dan rondneuzen terwijl je andermans geheim moet bewaren?

Uiteindelijk sloeg Jack zijn handen in elkaar.

Sarah wist wat dat gebaar betekende. Hij stemde toe.

‘Helen, wat dacht je hiervan?’ Een blik naar Sarah. ‘Als Sarah mee wil doen... We kunnen met Alan gaan praten. Dan zeggen we dat je ons hebt verteld wat de Goodmans is overkomen. Zou hij er bezwaar tegen hebben als we even rondkeken en een paar vragen stelden?’

‘En niets over het geld?’

‘Nada,’ zei Jack. ‘Dan blijft het geheim bewaard. Totdat wij iets zouden vinden natuurlijk. Maar dan zien we wel verder.’

‘Haar man, die Terry, mag beslist niet van het geld afweten.’

‘Snap ik,’ zei Jack.

‘En zal Alan het goed vinden dat jullie twee onderzoek

doen? Ik bedoel, hij is tenslotte de politieagent hier.'

Weer lachte Jack. 'Ik denk echt dat jullie dorpsagent het intussen prima vindt dat wij een handje helpen.'

Sarahs moeder keek haar aan. 'Hij mocht je altijd graag, Sarah. En misschien nog steeds wel.'

Sarah schudde haar hoofd.

Haar moeder zou niets liever willen dan dat ze weer zou trouwen.

En dan het allerliefst met de plaatselijke, uiterst respectabele politieagent.

'Dat was toen ik nog op school zat, mam. Eeuwen geleden.'

'Ik zeg alleen dat als iemand zo lang een zwak voor je heeft... Je weet wat ik bedoel... Dan is het misschien tijd dat je erover gaat denken om...'

Sarah staarde haar moeder aan en dacht: niet nu, alsjeblieft.

Haar moeder begreep de boodschap en deed er het zwijgen toe.

Jack verbrak de stilte. 'Klinkt dat als een goed plan, Helen?'

'Ja. Ik hoopte er al op. Ze is zo'n lieve vrouw. En haar zangstem? Jullie moeten allebei naar het concert komen.'

'Ik zou het voor geen goud willen missen.'

Jack stond op. 'Dus Miss Marple en ik moeten nu een plan gaan maken, hè?'

'Pas op wat je zegt, Jack,' waarschuwde Sarah.

Helen stond op.

'En mam, mocht je tijd hebben... Dat recept voor eiermayonaise zou geweldig zijn.'

Helen begon te stralen en ze begeleidde hen naar de deur.

Haar moeder was van een andere generatie; ze had dingen meegemaakt die Sarah zich nauwelijks kon voorstellen.

Maar ondanks Sarahs eigen angst om naar Cherringham terug te keren toen haar leven in Londen in duigen viel, had ze zich nooit zo met haar ouders verbonden gevoeld.

Ze liep met Jack terug naar zijn Sprite, en haar moeder bleef in de deuropening staan. En zoals hij had beloofd, deed hij de kap omhoog.

‘Hé! Nee, Jack. Het is goed zo. Het is al iets warmer. De zon, de lucht. Het is nu lekker buiten. Zullen we de kap omlaag laten?’

‘Ik hoopte al dat je dat zou zeggen.’

Ze stapte in en verheugde zich op de plannen die ze gingen maken. Ze hoopte werkelijk dat ze haar moeder konden helpen... En de vriendin van haar moeder, die nu in de val zat.

Verschenen in de Cherringham-serie van Matthew Costello en
Neil Richards:

Moord aan de Thames
Moord op het landhuis
Moord bij maanlicht
Spreken is zilver
De touwtjes in handen
Een dodelijk vuur
De dode in het meer
Een kwade opzet
Een spel met de dood
Een dodelijke bekentenis
Een dodelijke race
Een dodelijke zomernacht
Een dodelijke les
Het geheim van het kasteel
Een fatale val
Het laatste raadsel
Een dodelijk plot
De verdwenen toerist
Een schim uit het verleden
Een mysterieuze inbraak

E-book februari 2025

Dit is het twintigste deel in de Cherringham-serie

Oorspronkelijke titel *Follow the Money*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Entertainment, een imprint van
Bastei Lübbe AG

Copyright © 2015/2017 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in
accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein,
Utrecht

Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7904 4

ISBN luisterboek 978 90 261 7905 1

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige
gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde –
personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren,
berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van
druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname-
of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en
datamining niet toegestaan.